Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У.6821/10 (2009)
Дана: 06.12.2010.
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Николе Динића, председника већа, Драгана Јовановића и Десе Симић, чланова већа, са судијским помоћником Бисерком Савић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Улица ... број ..., са Лазовић Момиром, адвокатом из Новог Београда, Булевар Михајла Пупина број 205/23, као пуномоћником, против решења тужене Војне поште број 5002 Београд, Уп-2 број 144-2 од 05.12.2008. године, у правној ствари утврђивања плате, у нејавној седници већа одржаној дана 16.12.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем тужене Војне поште број 5002 Београд, Уп-2 број 144-2 од 05.12.2008. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Војне поште број 6234 Панчево Инт. број 3803-3 од 30.09.2008. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца, мајора на служби у Војној

пошти 6234 Панчево, за регулисање права на плату почев од 17.04.2006. године, када је постала правноснажна пресуда Војног дисциплинског суда и престао разлог за удаљење од дужности.

Тужбом, коју је поднео Врховном суду Србије дана 21.01.2009. године, која је код тог суда заведена под бројем У.553/09, тужилац оспорава законитост решења туженог органа од 05.12.2008. године, наводећи да је дисциплински поступак, који је вођен против њега, правноснажно окончан 17.04.2006. године, када су престали разлози за његово удаљење од дужности, те да је од тог дана, како наводи, неосновано држан на удаљењу од дужности и примао елементе плате лица удаљеног од дужности. Предложио је да суд одржи усмену расправу на коју ће позвати тужиоца и његовог пуномоћника, те да након разјашњења, уважи тужбу и оспорено решење поништи као незаконито, као и да обавеже тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове спора.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управном суду су дана 01.01.2010.године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ број 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009.године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, на основу члана 29. став 1. истог Закона.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ број 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Из списа предмета произлази да је тужени орган одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења из разлога што је у претходном поступку утврђено да је плата тужиоца регулисана постојећим наредбама, у складу са чланом 5. став 2. а у вези са ставом 1. тачка 7. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних

лица у Војсци Србије и Црне Горе („Сл. лист СРЈ“ број 35/94, 9/96, 1/2000 и 54/2002 и „Сл. лист СЦГ“ број 35/2004). Наредбом Команданта Новосадског корпуса број 43-632 од 06.09.2006. године, која се налази у списима предмета, тужилац, који је био удаљен од дужности у 506. пешадијској бригади, са чином мајора, премешта се и поставља по мирнодопској формацији у центар за обуку, формацијско место непосредно нижег чина, на основу члана 16. тачка 1. Уредбе о стањима у служби и унапређивању професионалних официра и професионалних подофицира, са платном групом 15.

По оцени суда, тужени орган је правилно поступио у овој управној ствари, а за своју одлуку је дао јасне и на закону засноване разлоге, које овај суд у свему прихвата. При томе су се првостепени и тужени орган правилно позвали на одредбе члана 5. став 2., у вези са ставом 1. тачка 7. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци СЦГ („Сл. лист СРЈ“ број 35/94, 9/96, 1/2000 и 54/2002 и „Сл.лист СЦГ“ број 35/2004), према којој положајна плата према положајној групи из става 1. овог члана припада професионалном војнику, осим лица по уговору, од ступања у службу до постављења на дужност. Како је тужилац на дужност ступио 06.09.2006. године, од тог дана му припада плата по основу Наредбе Команданта Новосадског корпуса број 43-632 од 06.09.2006. године, а тужени правилно закључује да је неоснован захтев тужиоца за исплату разлике у плати за период од правноснажности пресуде Војно дисциплинског суда, односно од дана 17.04.2006. године, па до постављења на нову дужност наведеном Наредбом, јер је првостепени орган овлашћен једино да цени да ли је плата тужиоца утврђена у складу са цитираном Уредбом и постојећом Наредбом, а не и да ли је тако утврђеном платом причињена штета тужиоцу.

Неоснован је захтев тужиоца да суд одржи усмену расправу, с обзиром да је чланом 32. Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ број 46/96) предвиђено да суд у управном спору решава у нејавној седници, а према одредби члана 33. став 1. истог закона, суд усмену расправу држи само ако је то потребно због сложености ствари, или када нађе да је то потребно ради бољег разјашњења стања ствари, за чиме у конкретном случају није постојала потреба.

Налазећи да нема основа за поништење оспореног решења и да

оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу одбио као неосновану, у смислу члана 41. став 2. Закона о управним споровима (Сл.лист СРЈ број 46/96).

Суд није одлучивао о захтеву тужиоца за накнаду трошкова, с обзиром да према члану 60. Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ број 46/96), свака странка сноси своје трошкове.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 16.12.2010. године, II-4 У.6821/10 (2009)

Записничар
Бисерка Савић,с.р.

Председник већа-судија
Никола Динић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СБ